

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

Bön: Käre Frälsare! Visa oss din kärlek, så att vi får se den fullkomliga glädjen, och så att vi skulle kunna återspegla något av den bland våra medmänniskor och så vara med och sprida den fullkomliga glädjen bland oroliga och uppgivna människor. Amen.

Dagens tema är: I världen men inte av världen. Predikotexten är från Joh 15:10–17:

[Jesus sade:] 10 Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, liksom jag har hållit min Fars bud och är kvar i hans kärlek. 11 Detta har jag sagt er för att min glädje ska vara i er och för att er glädje ska bli fullkomlig.

12 Detta är mitt bud: att ni ska älska varandra så som jag har älskat er. 13 Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner. 14 Ni är mina vänner, om ni gör vad jag befäller er. 15 Jag kallar er inte längre tjänare, för tjänaren vet inte vad hans herre gör. Jag kallar er vänner, för jag har låtit er veta allt som jag hört av min Far. 16 Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut och bära frukt, och er frukt ska bestå. Då ska Fadern ge er vad ni än ber honom om i mitt namn. 17 Och detta befäller jag er: att ni ska älska varandra.

Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanning. Amen.

Har du kanske känt dig riktigt glad, en bubblande eller kokande glädje? Hur länge räckte den glädjen? Var den en fullkomlig glädje?

Jag misstänker att den inte räckte så värst länge. På sin höjd till nästa dag. Men när Jesus lovar en fullkomlig glädje, då ska den aldrig ta slut.

Jesus talar de här orden på väg mot sitt lidande, alldeles före sin ångestfyllda kamp i Getsemane. Orden ingår i hans avskedstal som inleddes i övre salen där han instiftade nattvarden och avslutas med hans översteprästerliga förbön. Hur kan han tala om fullkomlig glädje när de står inför de mest fruktansvärda

av alla dagar, med gränslös ondska och svarstaste hat från deras fiender?

Texten innehåller verkligen starka kontraster: den allra strängaste lag och det allra ljuvligaste evangelium.

En sträng lag

Lagen handlar om det som vi ska göra. Vad är det som är strängt i de ord som Jesus säger här? Tänk på de här orden:

Ni ska älska varandra så som jag har älskat er.

Kan vi älska som han? Kan han kräva att vi ska göra det? Vi sjunger ju också i en sång: "Aldrig har någon älskat som han."

Också orden "om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek" är oerhört stränga. Håller vi hans bud? Om vi inte kan svara ja på den frågan, kan vi då veta att hans kärlek förblir i oss? Tänk om jag missar något – mister jag då hans kärlek?

Vi ser samma allvar om vi jämför de här orden med aposteln Jakobs undervisning (Jak 2:10):

Den som håller hela lagen men bryter mot ett enda bud är skyldig till allt.

Nu vet vi att ingen enda människa kan hålla hela lagen, så att hon inte skulle bryta mot något enda av Guds bud. Det gäller nämligen inte bara att hålla de yttre buden, utan också att vara ren i sitt inre och inte låta någon oren begärelse eller tanke slå rot. Det gäller att vara fullkomlig.

"Om ni håller mina bud" – de orden drabbar oss med insikten om att det står dåligt till. Vad har Jesus för orsak att älska oss, så som vi beter oss i ljuset av Guds tio bud? Och särskilt om vi jämför vår kärlek med Jesu kärlek.

Vi kommer utan tvivel till korta. Förhoppningen att vi ska hitta någon glädje i att undersöka hur stark vår egen kärlek är och hur bra vi håller Guds bud, den försvinner nog som morgondag i solsken. Vad återstår? Jo, att vi inte ens kan våga räkna oss som Jesu vänner, ännu mindre som hans tjänare.

Men Jesus hade en avsikt med vad han sa, just när han var på väg mot den största tänkbara

smärta och ett lidande som saknar motstycke på denna jord! Han kom med

Det ljuvligaste evangeliet

Detta har jag sagt er för att min glädje ska vara i er och för att er glädje ska bli fullkomlig.

Nu stod Jesus inför höjdpunkten på sin bana. Men vilken höjdpunkt! Han skulle svettas blod i sin ångest, han skulle utsättas för den grymmaste tortyr människor har hittat på. Och hans lärjungar skulle bevittna det, med skräck och fasa. Tänk på Petrus, som nyss hade bedyrat sin trohet och Jesus hade avslöjat att han ska komma att förneka honom. Vilken smärta upplevde inte Petrus när han insåg vad han hade gjort, då Jesus vände sig om såg på honom.

Hur kan Jesus tala om sin glädje i det sammanhanget? Hur kan han tänka att hans lärjungar ska kunna glädja sig?

Och det finns mera som kan grumla glädjen. Strax efter vår text fortsätter Jesus:

Om världen hatar er, ska ni veta att den har hatat mig före er.

Och lite längre fram (16:1–2):

Detta har jag sagt er för att ni inte ska komma på fall. De kommer att utesluta er ur synagogorna, och det kommer en tid när den som dödar er ska tro att han tjänar Gud.

Är det ett tal om fullkomlig glädje? Är det inte snarare ett ämne till sorg, ett hemskt straff?

Om det vore ett straff, skulle det inte kunna klandras. Det skulle vara helt rättmätigt. Rövarerna på korset sa: "Vi förtjänar vad våra gärningar är värda." Det får vi också säga. Våra synder är orsak nog till att vi skulle bli hatade och få lida. Men nu är det här inget straff. Det är en förmån, för vi får gå i Jesu fotspår. Och han har också sagt en annan märklig sak (Luk 6:22–23):

Saliga är ni när människorna hatar er och när de utesluter er och hånar och smutskastar ert namn för Människosönens skull. Gläd er på den dagen och hoppa av glädje,

för er lön blir stor i himlen. På samma sätt gjorde deras fäder med profeterna.

Gläd er, ja, hoppa av glädje! Så glada borde vi bli om människor hatar oss och stöter bort oss, hånar och smutskastar oss. Är det inte märkvärdigt? Sådär kommer evangeliet med ett budskap som går rakt emot det som vi tycker är naturligt och förväntat.

Det här beror på något helt annat än att vi skulle hånas för att vi syndar och inte kan älska som vi borde. Petrus förklarar saken så här (1 Pet 4:14–16):

Saliga är ni om ni hånas för Kristi namns skull, för härlighetens Ande, Guds Ande, vilar över er. Ingen av er ska behöva lida som mördare, tjuv, förbrytare eller för att han lägger sig i andras angelägenheter. Men om någon får lida som kristen ska han inte skämmas utan prisa Gud för det namnet.

Prisa Gud! Det är ett uttryck för glädje. Det är för Kristi namns skull som det som för människor är hån, hat och lidande blir till glädje och härlighet. I det som Jesus gjorde för oss när han genomlevde de fruktansvärda timmarna av lidande inför överstepräster, Herodes och Pilatus, och när han slutligen hängdes på korset, den största skymf en människa kan utsättas för, då vändes lidandet till seger. Korset, som var det mest avskydda tecknet på mänsklig pina, förnedring och död blev symbolen för seger och liv.

Den här glädjen omvittnas också i Apg 5:41:

Och apostlarna gick ut från Stora rådet, glada att de hade ansetts värdiga att bli förnedrade för Namnets skull.

Det är för att Jesus vände på begreppen som också vårt liv kan vara glädje mitt i de yttre bedrävelser som vi ofta upplever. Bedrävelserna finns för vår synds skull, men de kan vändas i glädje. Den stora glädjen är att vi får vara Jesu vänner.

Jesus ger oss klart besked varför vi får vara hans vänner.

Frukten av Jesu vänskap

Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner.

Jesus gav sitt liv för oss. Han köpte oss fria från synden, döden och djävulens våld och beredde oss rum i himlen. Annars skulle våra synder skulle ha drivit oss till helvetet. Han betalade inte med guld eller silver, utan med sitt heliga och oskyldiga blod. I himlen väntar han på att ta emot oss som sina vänner, i den fullkomliga glädjen som vi stundvis bara kan ana här på jorden.

Den slutliga frukten av Jesu vänskap är att vi får ha hopp om den saliga glädjen i himlen. Och han har inte lämnat oss i ovisshet. Tjänaren ska bara göra som hans herre säger, men som vänner har vi fått veta allt vi behöver. Det finns ingen oklarhet: alla har syndat, och vi har alla fått förlåtelse för alla våra synder, efter hans nåds rikedom. Det är fast och visst för var och en som hör Herren till genom dopet och tron.

Och nu är det så att det är han som har gjort allt, vi har ingenting att yvas över, som vi skulle ha gjort själva. Det gör han klart med orden:

Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er.

Det här gällde förstås i första hand hans lärjungar, som han personligen kallade mitt i fiskerinäringen, eller vid tullhuset. Han valde och kallade. Och lärjungarna steg upp och följde honom.

Samma förmån gäller oss, som lever i dag och som gläds över att Jesus vill vara vår vän. Det beror inte på att vi har valt honom, utan på att han har valt oss. Vad har han tänkt om oss?

Jag har ... bestämt er till att gå ut och bära frukt, och er frukt ska bestå.

Vi har fått en kallelse att tjäna honom, det som han kallar att bära frukt som består. Det som vi själva kokar ihop och bestämmer att vi ska göra, det håller inte. Den frukten blir inte bestående. För (Ords 16:9)

Människans hjärta tänker ut sin väg, men Herren styr hennes steg.

Den tjänst som Herren kallar oss till är inte tung. För det är inte vi själva som bestämmer frukten. Vi har inte ens gjort början. Det är han som har kallat oss. Han har bestämt om oss att vi ska bära frukt, sådan frukt som består.

Här kommer dagens tema in: *I världen, men inte av världen*. Den tjänst som Herren kallar oss till är i världen. Vi är satta att tjäna honom genom att betjäna vår nästa. Vi har fått olika utrustning och gåvor. Varenda detalj av den utrustning vi har fått är planerad av Gud. Han vill att den ska leda till något i denna värld. Men kraften till att göra det kommer inte av världen. Det är inte vi som tar förmågan åt oss, det är inte vi som skapar frukten. Kraften och frukten kommer inte från denna värld, utan från Honom som styr jord och himmel, och som också är med i varje insats vi gör. Det är evangeliet som ger drivkraften. Och evangeliets kraft kommer från det himmelska hoppet.

Det här understryks ännu mer av att det koppelas ett av Jesu många löften om bönhörelse:

Då ska Fadern ge er vad ni än ber honom om i mitt namn.

Om vi skulle förstå den fulla vidden av det här löftet, som upprepas många andra gånger, då skulle vi fyllas av en sådan glädje att vi inte skulle hållas kvar på jorden utan flyga iväg. Ja, då skulle vi hoppa av glädje.

Han vill ge oss vad vi än ber honom om i Jesu namn!

Visst är vår tro svag. För vi klarar ju inte att ta till oss sådana starka ord. Vi kommer med invändningar: jag har bett så många gånger och ändå inte fått något. Gud tycks ha glömt mig.

Nej, han har inte glömt oss. Han vet vad vi behöver. Men vi kan inte alltid få det precis som vi vill, för vi har inget hum om vad som är bäst för oss. Men vi ska be om allt vi önskar. Och vi ska be flitigt, utan att tvivla på att han hör oss, när vi kommer till honom som barn i Jesu namn. Men det här ska vi höra mer om nästa söndag, på bönsöndagen.

Nu ska vi till sist se på den här tjänsten som Jesus kallar oss till.

Kärlekens tjänst

Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, liksom jag har hållit min Fars bud och är kvar i hans kärlek. ... Detta är mitt

bud: att ni ska älska varandra så som jag har älskat er.

Håll mina bud! Det är en naturlig följd av den stora kallelsen som Jesus kommer med. Han ger oss nämligen del av sin omtanke om oss, sin vishet, som säger oss vad som är bäst för oss, för vår medmänniska och för världen. Skulle vi förstå vidden av hans kärlek skulle vi också inse att det som vi själva tänker ut är bara dårskap jämfört med att vila i hans plan.

Därför vill en kristen fråga efter vad han vill. Därför vill vi lära oss de tio buden som Mose gav sitt folk på Sinai, och lära oss hur Jesus själv och apostlarna tillämpade dem.

Han har också gett oss goda förmaningar i apostlarnas brev. De är inte till för att förstöra vår glädje och göra vårt liv svårt, utan de är till för att hjälpa oss att leva så att både vi själva och vår medmänniska får leva ett liv i harmoni med Jesu vilja med oss och får del av den sanna glädjen, som vi får uppleva fullkomligt den dagen när han kommer för att göra slut på det som här på jorden skymmer hans kärlek och förmörkar våra liv. Därför ska vi ta vara på hans bud och leva efter dem, främst hans bud om att älska varandra.

Om vi någon gång upplever att vi ser frukterna av vårt tjänande ska vi ändå inte yvas över dem, utan minnas vad den allra viktigaste orsaken till glädje är, så som Jesus sa sina lärjungar när de var fulla av glädje över att de hade fått makt över onda andar (Luk 10:19–20):

Se, jag har gett er makt att trampa på ormar och skorpioner och över fiendens hela valde. Ingenting ska någonsin skada er. Men gläd er inte över att andarna lyder er, utan gläd er över att era namn är skrivna i himlen.

Lär mig tacka, lär mig lova
– ack, det går så uselt än!
Men det skall bli annorlunda
där hos dig i himmelen,
när jag fri från allt elände
som här nere trycker mig
får med änglar och med helgon
där för evigt lova dig!
(Lina Sandell, SH 161)

Amen.